

สรุปและอภิปรายผล

สรุป

ในการศึกษาเรื่องการแปรของวรรณยุกต์สูง-ตก ในภาษาไทย ถิ่นสุพรรณบุรีตามตัวแปรทางสังคมบางประการ ตัวแปรทางสังคมที่นำมาศึกษา คือ อายุและถิ่นที่อยู่อาศัย ตัวแปรอายุนั้นผู้วิจัยได้กำหนดที่จะศึกษากลุ่มอายุ 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มอายุ 15-35 ปี (กลุ่มอายุน้อย) และกลุ่มอายุ 45-65 ปี (กลุ่มอายุมาก) ส่วนถิ่นที่อยู่อาศัย ผู้วิจัยเลือกที่จะศึกษากลุ่มประชากรที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอเมือง และกลุ่มประชากรที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอศรีประจันต์ ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างที่จะนำมาศึกษา แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้ กลุ่มอายุ 15-35 ปี ที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอศรีประจันต์, กลุ่มอายุ 15-35 ปี ที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอเมือง, กลุ่มอายุ 45-65 ปีที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอศรีประจันต์ และกลุ่มอายุ 45-65 ปีที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอเมือง

สมมติฐานที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ กลุ่มที่มีอายุน้อยจะใช้รูปแปรขึ้น ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์สูง-ตก มากกว่ากลุ่มที่มีอายุมากและกลุ่มที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองจะใช้รูปแปรขึ้น ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์สูง-ตก มากกว่ากลุ่มที่อยู่อาศัยในชุมชนชนบท

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง จากนั้นจึงนำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยการฟัง พบว่าหน่วยเสียงวรรณยุกต์สูง-ตก ในภาษาไทยถิ่น

สุพรรณบุรีประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ทั้งสิ้น 8 เสียง ได้แก่ เสียงวรรณยุกต์ต่ำ-ขึ้น [15], เสียงวรรณยุกต์ต่ำ-ระดับ-ขึ้น [115], เสียงวรรณยุกต์กลาง-ระดับ-ขึ้น [335], เสียงวรรณยุกต์กลางค่อนข้างต่ำ-ตก-ขึ้น [215], เสียงวรรณยุกต์กลาง-ตก-ขึ้น [325], เสียงวรรณยุกต์สูง-ตก [51], เสียงวรรณยุกต์สูง-ระดับ-ตก [551], และเสียงวรรณยุกต์สูง-ระดับ-ตกถึงกลางค่อนข้างต่ำ [552] เสียงวรรณยุกต์ทั้ง 8 เสียงดังกล่าวนี้สามารถจำแนกได้เป็น 3 กลุ่มตามความคล้ายกันของสัทลักษณะ ดังนี้

รูปแปรขึ้น ประกอบด้วย เสียงวรรณยุกต์ [15],[115]และ [335]

รูปแปรตก-ขึ้น ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ [215] และเสียงวรรณยุกต์ [325] และ**รูปแปรตก** ประกอบด้วย เสียงวรรณยุกต์ [51],[551] และ [552] ต่อจากนั้นผู้วิจัยได้วิเคราะห์อัตราการปรากฏของรูปแปรของวรรณยุกต์สูง-ตก โดยแสดงเป็นค่าร้อยละ จากการวิเคราะห์โดยไม่จำแนกอายุและถิ่นที่อยู่อาศัยแสดงว่า รูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากที่สุด ได้แก่ รูปแปรตก โดยมีรูปแปรขึ้นและรูปแปรตก-ขึ้น ปรากฏรองลงมาเป็นลำดับ

จากนั้นผู้วิจัยศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้รูปแปรของวรรณยุกต์กับตัวแปรอายุและถิ่นที่อยู่อาศัย โดยใช้วิธีการคำนวณค่าไค-สแควร์ ซึ่งกำหนดระดับนัยสำคัญไว้เท่ากับ .01 จากการวิจัยพบว่า

1. อายุมีความสัมพันธ์กับการใช้รูปแปรของวรรณยุกต์สูง-ตก ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าการที่กลุ่มตัวอย่างมีอายุต่างกันจะมีผลทำให้การใช้รูปแปรแตกต่างกันไปด้วย กล่าวคือ กลุ่มอายุ 15-35 ปี (กลุ่มอายุน้อย) จะใช้รูปแปรขึ้นมากที่สุด และมากกว่ากลุ่มอายุมาก (กลุ่มอายุ 45-65 ปี) ซึ่งใช้รูปแปรตกมากที่สุด ซึ่งเป็นการยืนยันสมมติฐานที่ตั้งไว้

2. ถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการใช้รูปแปรของวรรณยุกต์สูง-ตก ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าการที่กลุ่มตัวอย่างที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยต่างกัน มีผลทำให้ใช้รูปแปรต่างกัน กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอ

เมืองใช้รูปแปรชั้นมากที่สุด และใช้มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยใน
อำเภอศรีประจันต์ซึ่งใช้รูปแปรตมมากที่สุด ซึ่งเป็นที่ยืนยันสมมติฐานที่ตั้งไว้

3. อายุมีความสัมพันธ์กับการใช้รูปแปรวรรณยุกต์สูง-ตก เมื่อ
ควบคุมตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบอัตราการปรากฏของรูปแปร
ของวรรณยุกต์สูง-ตก ของกลุ่มตัวอย่างอายุ 15-35 ปีและกลุ่มอายุ 45-65 ปี
ที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอศรีประจันต์ สรุปได้ว่า กลุ่มอายุ 45-65 ปี ใช้รูปแปร
ตก มากกว่ากลุ่มอายุ 15-35 ปีในอัตราที่สูงมาก ส่วนกลุ่มอายุ 15-35 ปี
ใช้รูปแปรชั้น และตก-ชั้น มากกว่ากลุ่มอายุ 45-65 ปี การทดสอบทางสถิติ
ช่วยยืนยันว่ากลุ่มอายุทั้งสองมีการใช้รูปแปรที่แตกต่างกันจริง นอกจากนี้ผู้วิจัย
ได้เปรียบเทียบอัตราการปรากฏของรูปแปรของวรรณยุกต์สูง-ตกของกลุ่ม
ตัวอย่างอายุ 15-35 ปีและกลุ่มอายุ 45-65 ปี ที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอ
เมือง สรุปได้ว่ากลุ่มอายุ 45-65 ปี ใช้รูปแปรตมมากกว่ากลุ่มอายุ
15-35 ปีในอัตราที่สูงพอสมควร และกลุ่มอายุ 15-35 ปี ใช้รูปแปรชั้น และ
รูปแปรตก-ชั้น มากกว่ากลุ่มอายุ 45-65 ปี อย่างเด่นชัด การทดสอบทางสถิติ
ช่วยยืนยันว่ากลุ่มอายุทั้งสองมีการใช้รูปแปรที่แตกต่างกันจริง

4. ถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการใช้รูปแปรวรรณยุกต์สูง-ตก
เมื่อควบคุมอายุ ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบอัตราการปรากฏของรูปแปรของวรรณยุกต์
สูง-ตก ในกลุ่มอายุ 15-35 ปี ที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยที่ต่างกัน คืออำเภอเมืองและ
อำเภอศรีประจันต์ สรุปได้ว่ากลุ่มอายุ 15-35 ปี ที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอ
ศรีประจันต์ใช้รูปแปรตมมากกว่ากลุ่มที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอเมือง ในขณะที่
กลุ่มที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอเมืองใช้รูปแปรชั้นและรูปแปรตก-ชั้นมากกว่ากลุ่ม
ที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอศรีประจันต์ การทดสอบทางสถิติช่วยยืนยันว่ากลุ่ม
อายุ 15-35 ปี ที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยต่างกันมีการใช้รูปแปรที่แตกต่างกันจริง จากนั้น
ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบอัตราการปรากฏของรูปแปรของวรรณยุกต์สูง-ตกในกลุ่ม
อายุ 45-65 ปี ที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอศรีประจันต์และอำเภอเมือง

สรุปได้ว่ากลุ่มอายุ 45-65 ปี ที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอศรีประจันต์ ใช้รูปแปรตมมากกว่ากลุ่มที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอเมืองในอัตราที่สูงมาก แต่กลุ่มที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอเมืองใช้รูปแปรชั้นและรูปแปรตมชั้นมากกว่ากลุ่มที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอศรีประจันต์อย่างเด่นชัด การทดสอบทางสถิติช่วยยืนยันความต่างที่เกิดขึ้นนี้จริง

5. ในช่วงสุดท้ายผู้วิจัยได้แสดงการเปรียบเทียบอัตราการปรากฏของรูปแปรของวรรณยุกต์สูง-ตก ในกลุ่มตัวอย่าง 4 กลุ่มย่อย สรุปได้ว่ากลุ่มอายุ 45-65 ปี ที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอศรีประจันต์ใช้รูปแปรตมมากกว่ารูปแปรชั้นและรูปแปรตมชั้นตามลำดับ กลุ่มอายุ 45-65 ปี ที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอเมืองใช้รูปแปรตมมากกว่ารูปแปรชั้นและรูปแปรตมชั้นตามลำดับเช่นเดียวกัน แต่มีการใช้รูปแปรทั้งสามกลุ่มในอัตราที่ใกล้เคียงกันมากกว่ากลุ่มแรก กลุ่มอายุ 15-35 ปี ที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอศรีประจันต์ใช้รูปแปรตมมากกว่ารูปแปรชั้นและรูปแปรตมชั้น และกลุ่มอายุ 15-35 ปี ที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอเมืองใช้รูปแปรชั้นกับรูปแปรตมชั้นมากที่สุดในอัตราที่ใกล้เคียงกัน และใช้รูปแปรตมน้อยกว่าอีกสองรูปแปร

หากพิจารณาในแง่ของรูปแปร พบว่ารูปแปรตมถูกใช้มากที่สุดโดยกลุ่มอายุ 45-65 ปี ที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอศรีประจันต์ ส่วนรูปแปรชั้นและรูปแปรตม-ชั้นถูกใช้มากที่สุดโดยกลุ่มอายุ 15-35 ปี ที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอเมือง การทดสอบทางสถิติช่วยยืนยันความต่างที่เกิดขึ้นจริง

อภิปรายผล

1. จากผลการศึกษาจะเห็นว่าชาวสุพรรณบุรีใช้ภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรีที่ยังคงความเหน่ออยู่เห็นได้จากการที่รูปแปรตมมีอัตราการปรากฏที่สูงกว่ารูปแปรอื่นๆ เมื่อพิจารณาจากอัตราการใช้รูปแปรโดยไม่คำนึงถึง

ตัวแปรทางสังคม

2. เมื่อพิจารณาการใช้รูปแปรของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มพบว่า มีการปรากฏของรูปแปรขึ้น ซึ่งเป็นเสียงที่แสดงลักษณะ "ไม่เหนือ" ในอัตราที่มากพอสมควรในทุกกลุ่ม ยกเว้นกลุ่มอายุ 45-65 ปี ที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอศรีประจันต์ แสดงว่ามีการใช้ภาษาแบบ "ไม่เหนือ" ประปนเข้ามามาก อีกประการหนึ่ง ผู้วิจัยพบว่าการปรากฏของรูปแปรตก-ขึ้น ในอัตราสูงอย่างน่าสนใจในกลุ่มเด็กมากกว่ากลุ่มผู้ใหญ่ และปรากฏในอำเภอเมืองมากกว่าในอำเภอศรีประจันต์ โดยปรากฏในกลุ่มอายุ 15-35 ปี ที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอเมืองมากที่สุด รูปแปรตก-ขึ้นนี้มีสัญลักษณ์คาบเกี่ยวระหว่างรูปแปรตกและรูปแปรขึ้น ลักษณะการปรากฏที่มีเสียงเกิดใหม่ ซึ่งมีสัญลักษณ์อยู่กลางระหว่างเสียงเก่าและเสียงใหม่ได้พบในงานของ อรุณ อรุณเรือง (2533) เช่นเดียวกัน

ผลของงานวิจัยนี้ขัดแย้งกับข้อเสนอของ มนัส โอภากุล ที่กล่าวว่าเสียงเหนือไม่มีวันที่จะหมดไป เพราะจะเห็นว่าการใช้รูปแปรขึ้น และรูปแปรตก-ขึ้นในอัตราที่สูงในกลุ่มเด็กโดยเฉพาะที่อยู่ในเมืองซึ่งแสดงให้เห็นแนวโน้มว่าสำเนียงสุพรรณจะเปลี่ยนแปลงไปในอนาคต

2. ผู้วิจัยพบที่กำลังมีการเปลี่ยนแปลงในภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรี คือจากลักษณะ "เหนือแบบดั้งเดิม" ไปสู่ลักษณะ "เหนือแบบใหม่" เห็นได้จากการปรากฏของรูปแปรตก-ขึ้นในทุกกลุ่มตัวอย่าง โดยเฉพาะกลุ่มอายุน้อยและกลุ่มในเมืองทำให้เห็นแนวโน้มว่าภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรีอาจจะสูญเสียลักษณะ "เหนือแบบดั้งเดิม" ในอนาคต

3. ผลการวิเคราะห์พบว่ากลุ่มอายุ 15-35 ปี ที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอศรีประจันต์และกลุ่มอายุ 45-65 ปี ที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอเมือง ใช้ภาษาไม่แตกต่างกันเป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก การที่สองกลุ่มนี้พูดไม่ต่างกันถึงแม้จะมีอายุและถิ่นที่อยู่อาศัยที่แตกต่างกัน แสดงให้เห็นอย่างชัดเจน

ว่าเกิดปรากฏการณ์ของการประสานกันของอิทธิพลตัวแปรทางสังคม กล่าวคือ ในกลุ่มอายุ 15-35 ปี ที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอศรีประจันต์ ตัวแปรอายุจะ ผลักดันให้พูด "แบบไม่เหน่อ" แต่ตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัยจะเป็นตัวดึงให้พูด "แบบเหน่อ" ในขณะที่กลุ่มอายุ 45-65 ปี ที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอเมือง ตัวแปรอายุจะเป็นตัวดึงให้พูด "แบบเหน่อ" แต่ตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัยจะเป็น ตัวผลักดันให้พูดแบบ "ไม่เหน่อ" ผลที่ออกมาคือ กลุ่มสองกลุ่มนี้พูดภาษาที่คล้ายกัน

4. ในงานวิจัยกำหนดกลุ่มอายุน้อย คือ กลุ่มอายุ 15-35 ปี อาจมีผู้ท้วงติงว่ามีความแตกต่างระหว่างช่วงอายุ 15-25 ปี และ 26-35 ปี ช่วงอายุ 26-35 ปี ไม่น่าจะเป็นกลุ่มอายุน้อย ซึ่งผู้วิจัยก็เห็นด้วย การที่ผู้ วิจัยต้องขยายช่วงอายุที่กำหนดเดิม คือ 15-25 ปี มาเป็น 15-35 ปี เนื่องจากในส่วนของกลุ่มอายุมากผู้วิจัยไม่สามารถหาผู้บอกภาษาที่มีอายุ ตามที่กำหนดไว้แต่เดิมได้เพียงพอ ต้องขยายจาก 55-65 ปี เป็น 45-65 ปี เพราะฉะนั้นกลุ่มอายุน้อยจะต้องขยายออกเพื่อให้ช่วงระหว่างอายุ เท่ากัน อย่างไรก็ตาม ผู้บอกภาษาในกลุ่มอายุ 15-35 ปี ดังกล่าวนั้นประกอบด้วยผู้มีอายุ ระหว่าง 15-25 ปี ถึงร้อยละ 95 ดังนั้น ผลการวิเคราะห์ที่เกี่ยวกับกลุ่ม อายุอายุน้อยน่าจะแสดงภาษาของกลุ่มนี้ได้เป็นอย่างดี

5. จากคำกล่าวของมนัส โอภากุล ที่กล่าวว่า "ประชากร ที่อยู่ในเมืองและที่ตัวอำเภอต่างๆ พูดเสียง "ไม่เหน่อ" แต่ก็ "ไม่เขื่อน" ในขั้นต้นก่อนที่ผู้วิจัยจะศึกษาเรื่องนี้ ผู้วิจัยไม่เข้าใจลักษณะการพูดของชาว สุพรรณภูมินี้ตามคำกล่าวข้างต้นว่ามีลักษณะใด ผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า สำเนียงที่คุณมนัสกล่าวถึงคือการใช้รูปแปรตก-ขึ้น นั้นเอง รูปแปรตก-ขึ้นนี้ เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเป็นผลมาจากการผลักดันและดึงดูดของพลังที่จะ ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหรือให้คงลักษณะเดิม

ข้อเสนอแนะ

1. น่าจะมีการศึกษาการแปรภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรีกับตัวแปรทางสังคมอื่นๆ เช่น การศึกษา เพศ อาชีพ ตลอดจนสถานการณ์การใช้ภาษาต่างๆ
2. น่าจะมีการศึกษาการแปรของภาษาไทยถิ่นกลางอื่นๆ ตามตัวแปรทางสังคมต่างๆ เพื่อดูว่ามีการแปรไปในลักษณะเดียวกันหรือไม่
3. ควรจะมีการศึกษาการปรากฏของเสียงตก-ชั้น อย่างละเอียด ว่ามีความเกี่ยวข้องกับตัวแปรทางสังคม นอกเหนือจากตัวแปรอายุและถิ่นที่อยู่อาศัยแล้วอย่างไร
4. ควรมีการศึกษาการแปรของหน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่นๆ ในภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรี กับตัวแปรทางสังคม ว่ามีลักษณะเป็นเช่นไร

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย